

နေကမ္ဘာရဲ့ မီးအိမ်ရှင်
သိုးဆောင်း

အခန်း(၁)

ဘီလူးစောင့်ဇာတာ

နပိုလီယံရဲ့ အဘိဓာန်တစ်အုပ်

ညတိုင်းခြောက်တဲ့တစ္ဆေတစ်ကောင်နဲ့

ဘဝကို ပန်းပွင့်ချင်သူ ကျွန်တော် တစ်ယောက် အကြောင်း

XXXXX

စကြာတံဆိပ်ရိုက်နှိပ်ထားတဲ့ ကလေးလေး တစ်ယောက်

လောကကြီးထဲကိုရောက်လာခဲ့တယ်။

သူ့ကိုမွေးချိန်မှာ မိုးကရွာ လေမတိုက်ဘူး

‘ဒိန်း’ဆိုပြီး မိုးကြိုး မပစ်သလို

သူ့အဖေလက်မောင်းမှာ လည်း မီးတောက်မလာဘူး။

ဒါပေမဲ့ သူ့လက်ရုံးမှာ ဘုန်းကံပါပြီးမျက်လုံးတွေ မီးတောက်နေတယ်။

လက်နှစ် ဖက်ကို

ဖြန့်ကားဆန့်မြှောက်ပြီးကောင်းကင်မန္တန်ကိုလည်းရွက်ဆိုတတ်တယ်။

သူပါပဲ...

သူ့အနာဂတ်ကိုသူကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမသိဘူး။

ယုတ်စွအဆုံး ကံကြမ္မာကြီးတောင်မသိဘူး။

ဒီလိုနဲ့ပဲ...

မိုးဦးကျ မနက်ခင်းတစ်ခုမှာ သူလူ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

XXXX

ကျွန်တော် နေတဲ့နေရာ ကတော့ မိဘမဲ့ ကလေးထိန်းသိမ်းရေး

ကျောင်းတစ်ကျောင်းပေါ့။ ကျွန်တော် ဒီကနေ ထွက်သွားဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ကြိုး စားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါမှ အောင်မြင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါဘူး။

အကြောင်း ကတော့ ဆယ့်နှစ် နှစ် သား အရွယ်ကလေးနဲ့ လောကကြီးထဲဝင်ပြီး လောကဝံကို စိန်ခေါ်ရဖို့ဆိုတာထက် ဒီကထွက်သွားရင် တစ်ချိန်မှာ လာခေါ်ကြလိမ့်ဦးမယ်။ ကျွန်တော့် မိဘတွေ နဲ့ လွဲသွားမှာ စိုးလို့ပါ။

ကျွန်တော့် မိသားစုရှိတယ်ဆိုတာ ယုံကြည်နေပါတယ်။ ဘယ်သတွေ ဘယ်လိုပဲပြော ပြောကစားဖော်သူငယ်ချင်းတွေ ကျွန်တော့် အနားက ဘယ်လိုပဲ ထွက်ခွာသွားကြပါစေ ကျွန်တော် ကတော့ အထီးကျန်ဆန်တဲ့နေ့တွေ ကို မိသားစုလွမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ပဲ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့တာ ကြာပါပြီ။

ကျွန်တော် အဖေနဲ့ အမေ ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်လိုရပ်ရည်တွေ ရှိကြသလဲ မသိပါဘူး။ မြင် လည်း မမြင်ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဖေနဲ့အမေလိုထင်ရတဲ့ အရာတစ်ခုတော့ ကျွန်တော် မှာ ရှိပါတယ်။ အဲဒါ ကတော့ လက်စွပ်ကလေးတစ်ကွင်းပါ။ သာမန်လက်စွပ်တစ်ကွင်း ဖြစ်ရုံကလွဲပြီး ဘာမျှမထူး ခြားပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ထူးခြားနေတာ ကတော့ ကျွန်တော် ပါပဲ။ ဒီလို လက်စွပ်မျိုး ကျွန်တော် ကျောင်းမ တစ်ယောက် ဆီမှာ မှ မရှိကြဘူး။ အဲဒါကြောင့် လက်စွပ်လေးကို ကျွန်တော် အမြဲပဲ ဝှက်ထားရပါ တယ်။ မဝှက်လို့မရဘူးလေ။

တာတီးတို့အုပ်စုမြင်ရင် ယူသွားမှာ ။ သူတို့က ကျောင်းမှာ တော် တော် ဆိုးတယ်။ သူတို့ ထက် ငယ်သူတွေ ကိုလည်း အနိုင်ကျင့်တယ်။ ရွယ်တူဆိုရင်လည်း အမြဲ ပြဿနာရှာတတ်တယ်။ ကျွန်တော် တောင် တာတီးတို့အုပ်စု အနိုင်ကျင့်တာကို နှစ် ခါလောက် ခံခဲ့ရဖူးတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် လက်စွပ်လေးကို အမြဲပဲ ဝှက်ထားရတာ ပါ။

တပ်အပ်သေချာ မပြောနိုင်ပေမဲ့ ကျွန်တော် ကတော့ လက်စွပ်ကလေးကို မေမေကိုယ်တိုင် ပေးခဲ့တာလို့ ယုံကြည်နေပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီလက်စွပ်လေးနဲ့အတူ မေမေ

ကျွန်တော် ကို လာပြန် ခေါ်မယ်လို့လည်း ယုံပါတယ်။

ကျွန်တော် တစ်ယောက် တည်း ရှိနေချိန်မှာ တော့...အမြဲလုပ် ဖြစ်တဲ့ အရာတစ်ခုရှိတယ်။

အဲဒါက...

“ပန်းချီဆွဲခြင်းနဲ့ရုပ်လုံးဖော်ခြင်းပါပဲ”

နောက်ပြီး ကျွန်တော် မှာ ထူးခြားချက်တွေ ရှိသေးတယ်။

အဲဒါက ပုံရိပ်တွေ ကို မြတ်နိုးတယ်။ နောက်ပြီး သစ်သားကို ချစ်တယ်။ တခြား ကျောင်းတွေ ကစားနေချိန်မှာ ကျွန်တော် ကတော့ ဓားလေးတစ်ချောင်းနဲ့ သစ်သားစတွေ ကို လှီးနေတတ်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် စိတ်ကူးကို ကျွန်တော် ပုံဖော်နေမိတယ်။

ကျောင်းသင်ခန်းစာအားချိန်မှာ တော့ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်မှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက် တည်း သွားထိုင်နေတတ်ပါတယ်။ ကျောင်းခြံဝင်းထဲက သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ပေါ့။ သစ်ပင်ရဲ့ သစ်ကိုင်းတွေ ကို မော့ကြည့်ပြီးလိုချင်တဲ့ ရုပ်တုတွေ ကို စိတ်ကူးနဲ့ပဲ ပုံဖော် နေမိတယ်။

ကျွန်တော့် အာရုံမှာ တော့ ထိုသစ်ပင်ကြီးရဲ့ သစ်ကိုင်းတွေ အားလုံးက အရောင် အသွေးစုံတဲ့ နတ်သမီးတွေ ကကွက်မျိုး စုံနဲ့ ယိမ်းထိုးနေသလိုပါပဲ။ သူတို့ရဲ့ ကဟန်တွေ ကို သာ ရုပ်တုထုရင် ဒီသစ်ပင်ကြီး ကုန်သွားနိုင်ပါတယ်။

အဲလိုတွေ ကြောင့် ပဲ ရုပ်တုဖန်တီးခြင်း အတတ်ပညာက နှလုံးသားထဲမှာ ခိုင်မာလာ ခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် သာ ရုပ်တုတွေ ကို ဖန်တီးအသက်သွင်းနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ကမိဘ တွေ ကျွန်တော့် ကို အသိအမှတ်ပြုကြမှာ ပါ။

ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ ရင်သွေးအ ဖြစ် လိုက်ရှာကြလိမ့်မယ်။

xxxxx

တစ်ခါတစ်ရံမှာ လောကကြီးရဲ့ အလဲထိုးမှု ကို ခံရနိုင်ပါတယ်။

အဲဒီ အခါမှာ ပြုံး တတ်အောင် လေ့ကျင့်ထားကြပေါ့။

မဲ့ပြုံး မဟုတ်ပါဘူး။

ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတဲ့ စိန်ခေါ်ပြုံး ပါ။

ဒါပေမဲ့ တချို့တွေ ကတော့ အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်တွေ ကို ယုံကြည်ကြဆဲပါပဲ။

ကျွန်တော် လည်း ယုံကြည်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ အနုပညာကိုပေါ့...

XXXXX

“ဟိုကောင်လေး... နေရောင် မအိပ်သေးဘူးလာ။ အိပ်ချိန်ရောက်နေပြီ။ မီးမှိတ်
လေ...”

အိပ်ချိန်မှာ လူစုံမစုံလိုက်စစ်သော အဒေါ်ကြီးရဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်တော်
ခေါင်း ရင်းမှ မီးခလုတ်ကို လက်လှမ်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့-

“ဗျောက်...”

မီးမှိတ်သွားတော့ အပေါ်ခုတင်မှ ပိုးတီက အောက်မှာ ရှိတဲ့ ကျွန်တော့် ကို
ငုံ့ပြော တယ်။

“မင်းကို ငါပြောသားပဲ။ အဒေါ်ကြီး ရောက်လာတော့မှာ မီးမှိတ်တော့လို့။
မင်းမှငါစ ကားကို နားမထောင်ပဲ”

ဒါနဲ့ပဲ အလွမ်းပြေကြည့်နေတဲ့ လက်စွပ်လေးကိုပြန်သိမ်းထားလိုက်ရပါ တယ်။
ရင်ထဲမှာ တော့ မမြင်ဘူးလိုက်ရတဲ့ ဖေဖေ၊ မေမေနဲ့ မိသားစုလေးကို လွမ်းလို့ပေါ့။

အပြင်မှာ လသာနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆီးနှင်းတွေ ဖုံးလွှမ်းနေတဲ့အတွက်
လရောင် က အခန်းထဲကို ထင်သလောက်ရောက်မလာပါဘူး။ အငွေ့ပျံ့မှု ကြောင့် ရေမှု

နိရေမွှားတွေ ဝေသီတွယ်ကပ်နေတဲ့ မှန်ပြတင်းမှာ ပဲ ကျွန်တော် နာမည် တစ်ခု ရေး မိတယ်။

‘မေမေ’ တဲ့...။

လက်နဲ့ ရေး တာမို့ ရေငွေ့တွေ ပေါ်မှာ မေမေဆိုတဲ့စာသားက ထင်ထင်ရှား
ရှားပေါ်လာတယ်။ ဒီတော့မှာ ကောင်းကင်ကလမင်းကြီးကို မေမေဆိုပြီး မြင်လိုက် ရလေရဲ့ ။

XXXXX

အခန်းတံခါး ဖွင့်ဖွင့် ချင်းမှာ ပင် အပေါက်ဝမှာ ရပ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို အခန်း
ထဲမှ မျက်လုံးတစ်စုံက လေ့လာအကဲခတ်ဟန်အပြည့်နဲ့ ဆီးကြိုတယ်။ ကျွန်တော် ခန္ဓာကိုယ်
ထက်အောက်ကို စုန်ချည်ဆန်ချည် ကျေနပ်လောက်အောင် ကြည့်ပြီးမှ
သူ့ရှေ့မှထိုင်ခုံကိုညွှန်ပြရင်း...

“ထိုင်ပါ”

ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးတော့...

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“နေရောင် ...”

ကျွန်တော် ဖြေသံစကားကြောင့် ရှေ့မှလူကြီးက ကျွန်တော်ကို သေချာထပ်
ကြည့်တယ်။

“ငါ့နာမည် ထွန်းအောင်ကျော်လို့ခေါ်တယ်။ ငါက (.....) တက္ကသိုလ် အရည်
အချင်းမီ ကျောင်းသားရှာဖွေရေး အသင်းရဲ့ အဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက် ပေါ့။ အခု မင်းကိုခေါ်တွေ့
ရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကိုလည်း မင်းသဘောပေါက်မှပါ”

ကျွန်တော် သိပါတယ်။ အရင်ခေါက်က လူကြီးတွေ လိုပဲ သူတို့ တက္ကသိုလ်
ဘယ်လောက်ကောင်းကြောင်း၊ လူတော် တွေ ဘယ်လောက် ဖြစ်ထွန်းကြောင်းပြော ပြီး
ကျွန်တော်ကို သူတို့နဲ့လိုက်ခဲ့ဖို့ စည်းရုံးဦးမှာ ပါ။ ကျွန်တော် နှုတ်ဆိတ်နေ မှု ကြောင့် ...

“မင်းမိသားစုနဲ့ မနေချင်ဘူးလား”

“ကျွန်တော့်မှာ မိသားစုရှိတယ်။ မိဘလည်း ရှိတယ်”

“မှန်တယ်လေ။ လူတိုင်းမှာ တော့ မိဘဆိုတာ ရှိကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ မိဘတွေက မင်းနဲ့အတူလာနေလို့လား”

ထိုစကားကြောင့် ကျွန်တော် မျက်ရည်လည်သွားမိပါတယ်။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းကို အားယူဖွင့်ဟရင်း...

“မနေပါဘူး”

“မင်းကိုရော လာတွေ့ကြလား”

“မတွေ့ပါဘူး”

ပြောရင်းနဲ့ ကျွန်တော် အသံကို တုန်သွားကြောင်း သတိပြုမိတယ်။ ဒါကို ရှေ့မှလူကြီးက သဘောပေါက်ပြီး စကားမဆက်ပဲ သူ့ရှေ့မှ ကျွန်တော် ဖိုင်တွဲကို ဟို လှန်ဒီလှန်ကြည့်ပါတယ်။ တအောင့်ကြာတော့...

“မင်း ဒီကိုရောက်လာတာ ၂၀၀၀ ခုနှစ်ကဆိုတော့ အခု...”

“ဆယ်နှစ် နှစ်နဲ့ ရှစ်ရက်ရှိပါပြီ”

ကျွန်တော် ကို ဆတ်ခနဲ မျက်လုံးလှန်ကြည့်တယ်။

“ကျွန်တော် သေချာတွက်ထားတာ”

“မင်းအသက်ကရော...”

“ကျွန်တော် ဒီကိုစရောက်တဲ့ရက်က မွေးစာရင်းထဲက ကျွန်တော် မွေးရက်နဲ့ အတူတူပဲ”

ကျွန်တော် စကားကြောင့် ရှေ့မှလူကြီးက အမိပွယ်တစ်ခုဖြင့် ပြုံးပြီး...

“ဒါဆို မင်းအသက်ကလည်း ဆယ်နှစ် နှစ် နဲ့ ရှစ်ရက်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

လူကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ကျွန်တော် ဖိုင်ကို ထပ်လှန်တယ်။

နောက် စာရွက်တစ်နေရာကို သေချာကြည့်ရင်း...

“ဒီလောက်ဆို မင်းသဘောပေါက်မှာ ပေါ့ကွာ။ မင်းမိဘတွေ က မင်းကိုမွေးကတည်းက မင်းအတွက် အရွယ်ရောက်တဲ့အချိန်ထိ စောင့်လျှောက်စရိတ် ဘဏ် မှာ သွင်းပြီး မင်းကို ဒီကျောင်းမှာ စွန့်ပစ်ထားခဲ့ကြတာ။ ဒါကို မင်းက ပြန်လာခေါ် မလားလို့ စောင့်နေတာ ရူးမိုက်ရာ မကျလွန်းဘူးလား။ သူတို့ကမှ မင်းကို အလိုမရှိတာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော် အော်သံ နည်းနည်း ကျယ်သွားမယ် ထင်ပါတယ်။ ရှေ့မှလူကြီး မျက်လုံးပြူး သွားတယ်။

“တောင်းပန်ပါတယ်”

တိုရှရှနှင့် ပြီးသွားသော ကျွန်တော် တောင်းပန်စကားနောက်မှာ မျက်လုံး အိမ်မှာ မျက်ရည်တို့ စီးကျလာတယ်။ ရှေ့မှာ လူကြီးက စိတ်မသက်ကသာ ခေါင်းကိုယမ်းရင်း...

“ဆောရီးကွာ... ကလေး တစ်ယောက် ကို ငါ ဒီလိုစကားမျိုး မပြောသင်ဘူး။ အခုလို ပြော ဖြစ်သွားရတာ ကလည်း မင်း အရည်အချင်းတွေ ပျောက်ကွယ်သွားမှာ စိုးလို့။ မင်း ဒီကျောင်းမှာ ပဲ ဆက်နေမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းအရည်အချင်းတွေ ကြက် ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားလိမ့်မယ်။ ဒီမှာ နောက်လေးနှစ် ဆက်တက်ပြီးရင် မင်း မလုပ်မကိုင် ချင်ပေမဲ့ မလုပ်မ ဖြစ်လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေ လုပ်ပြီးတော့ပဲ မင်း ဘဝ အဆုံးသတ်သွားမှာ ”

ဒီစကား ကတော့ ကျွန်တော် ရင်ကို တော် တော် ထိသွားတယ်။ ဟုတ်ပါ တယ်။ ဒီမှာ နောက်လေးနှစ် ဆက်နေပြီးသွားရင် ကျွန်တော် ရှေ့ကလူတွေ အတိုင်း ပဲ

ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်မရှိပဲ ကျရောက်ရာ လုပ်ငန်းခွင်တွေ ကို ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ရမှာ ပါ။

ဒါကိုတော့ ကျွန်တော် မလိုလားဘူး”

“ဒီမယ်... မင်း ဆေးပညာသင် ချင်လား၊ ဟိုမှာ မြင်နေရတဲ့ အဆောက်အဦး တွေ ကို ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်ရတဲ့ ဗိသုကာပညာရှင်ကြီး ဖြစ်ချင်လား၊ သိပ္ပံပညာရှင် ဖြစ်ချင်လား၊ ဒါမှမဟုတ် နာမည် ကြီး အနုပညာရှင်ကြီး ဖြစ်ချင်လား”

နောက်ဆုံးစကားကြားရတော့ ကျွန်တော် ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွား တယ်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း ပင်...

“ဘယ်လို အနုပညာရှင်မျိုး လဲ”

“ငါတို့ကျောင်းမှာ တော့ နာမည် ကြီးသရုပ်ဆောင် ဖြစ်ခွင့်ရှိတယ်။ ဂီတပညာ ရှင် ဖြစ်ခွင့်ရှိတယ်။ အကနဲ့ စာပေပညာရှင် ဖြစ်ခွင့်ရှိတယ်”

ကျွန်တော် ရင်ကိုထိသော စကား တစ်လုံးတစ်လေမျှ ပါမလာပါဘူး။ ဒါ ပေမဲ့...

“ပန်းချီဆွဲလို့ မရဘူးလား”

ကျွန်တော် စကားကြောင့် ရှေ့မှပုဂ္ဂိုလ်က မျက်လုံးပြူးနဲ့ ကျွန်တော် ကိုကြည့် တယ်။ နောက် ကျွန်တော် မျက်နှာကို သေချာအကဲခတ်ပြီး...

“ဘာလဲကွာ... မင်းက ပီကာဆိုတို့၊ ဒါဗင်ချီတို့၊ ဗန်ဂိုးတို့၊ မိုးနေးတို့ကို အား ကျလိုလား။ ဒီမှာ ... သူတို့ခေတ်က သူတို့စုတ်ချက်နဲ့ စကြဝဠာက အနုပညာပိညာဉ် ပူးကပ်ခွင့်ကို မပေးတော့ဘူး။ အနုပညာပါရမီကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ထည့်သွင်းမပေး တော့ဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး”

ကျွန်တော် ၏ အေးစက်စက်စကားကြောင့် ရှေ့မှပုဂ္ဂိုလ်ကြီး စကားရပ်သွား တယ်။

“ကျွန်တော် ပန်းချီဆွဲချင်တာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် မင်းဘာလုပ်ချင်တာမဟုတ်ဘူး”

အိတ်ကပ်ထဲမှာ အမြဲရှိနေသော လက်ညှိုးသာသာ သစ်သားရုပ်လေးတစ် ရုပ်ကို စားပွဲပေါ် တင်ပြလိုက်တယ်။ ပထမတော့ ကြောင်အမ်းအမ်း သွားပါတယ်။ နောက်မှ တအံ့တဩအမူအရာဖြင့် ...

“ဘုရားရေ... ဒါဆို မင်းက ဒီလိုရုပ်တုတွေ ဖန်တီးချင်တာပေါ့”

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ ထိုလူကြီးက ကျွန်တော် လက်တွင် မှ ရုပ်တုလေးကို ယူကြည့်လိုက်တယ်။ အရုပ်လေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း...

“တော် တော် ကောင်းတဲ့ လက်ရာပဲ။ နာမည် ဘာတဲ့လဲ”

“စွန့်ပစ်သွားတဲ့ မေမေတဲ့”

အရုပ်လေးကို ကိုင်နေရင်းမှ ကျွန်တော် ကို လှန်းကြည့်ပြန်ပါတယ်။

“ကျွန်တော် မှာ ဒီအရုပ်လေးတွေ အများ ကြီးပဲ”

“ဟုတ်လား”

ပြီးတော့ ကျွန်တော် ရှေ့ကို အရုပ်လေး ပြန်ချပေးတယ်။ နောက်ကတ်ပြား တစ်ခုကို ကျွန်တော် ရှေ့သို့ ထိုးပေးရင်း...

“မိုက်ကယ်အိန်ဂျယ်လိုတို့ ၊ ဟင်နရီမိုးတို့ကိုတော့ ကြားဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ တို့ကျောင်းမှာ ဒီပညာရပ်မရှိဘူး။ ဆောရီးပဲ... ကလေးရာ။ မင်းလက်ရာ တော် တော် ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါမကူညီနိုင်ဘူး။ ဒီမှာ ငါလိပ်စာကတ်။ ငါပြောတဲ့ ပညာရပ်တစ်ခုခုကို စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင်တော့ မင်းကို ငါတို့ကျောင်းကြီးက အသင့်ပါပဲ”

ကျွန်တော် ထိုင်နေမိဆဲပါ။ တအောင့်ကြာတော့...

“သွားလို့ရပါပြီ”

ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်၍ ပဲ ထွက်လာခဲ့လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့

တံခါးဝရောက်ခါနီးမှာ ...

“ကောင်လေး...”

ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့...

“မင်း အခုလက်ရှိနေနေတဲ့ ကျောင်းဝင်ရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ တော့ မင်းလိုချင်တဲ့ ရပ်တုတွေ အများ ကြီးရှိလိမ့်မယ်။ မင်းကြည့်တတ်ရင်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့...။ ကျွန်တော် သိပါတယ်”

XXXXX

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်တော်ရဲ့ ညနေချိန်တွေကို မသေချာမရေရာမှုတွေနဲ့ပဲ ကုန်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် နေထိုင်ရာ ကျောင်းဝင်းရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ ဘာတွေရှိနေမှန်း ကျွန်တော် မသိသေးပါဘူး။

သေချာတာကတော့ ကျွန်တော် မဖော်ထုတ်ရသေးတဲ့ ကောက်ကြောင်းနဲ့ ရပ်တုတွေ ရှိနေမှာပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ချစ်တဲ့ သစ်သားအမျိုးမျိုးတွေ ရောပေါ့။ ကျောင်းထဲက သစ်ပင်ရဲ့ ရနံ့တွေနဲ့ မြင်နေကျမြင်ကွင်းတွေက ကျွန်တော် စိတ်အာရုံကို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဆွဲဆောင်မှု ညံ့ဖျင်းလာပါတယ်။

ပြင်ပလောကကြီးရဲ့ အလှတရားတွေကို ကြည့်ချင်မြင်ချင်စိတ်တွေ သာ တဖွားဖွားပေါ်လာတယ်။

“ငါတို့ အခုနေနေတာ ရန်ကုန်မြို့ကွ”

ဝိုးတီက ညအိပ်ရာဝင်ချိန်မတိုင်မီ တချို့နေ့တွေမှာ ကျွန်တော် ပူဆာလို့ ပြောပြတတ်တယ်။

“ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ ဘာတွေရှိလဲ”

ကျွန်တော် မေးတော့ ဝိုးတီက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆရာကြီးစတိုင်ဖြင့် နောက်သို့

ကျောမှီထိုင်ရင်း...

“လူတွေ ရှိတာပေါ့ကွ”

ဘာပဲပြောပြော ပိုးတီက အသက် (၅)နှစ် သားလောက်မှ ဒီကျောင်းကို ရောက်လာသူဆိုတော့ ကျွန်တော် နဲ့စာရင် အတွေ့ အကြုံအများ ကြီးရှိပါတယ်။

“လူတွေ ရှိတာတော့ ငါသိတာပေါ့ကွ။ နောက် ဘာတွေ ရှိသေးလဲ”

“တိုက်တွေ ကားတွေ ပေါ့”

“သစ်ပင်တွေ ရော မရှိဘူးလား”

“ရှိတယ်။ သစ်ပင်တွေ လည်း ရှိတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ကျွန်တော် ဝမ်းသားသွားမိတယ်။

“ဘယ်... ဘယ်လိုသစ်ပင်တွေ ရှိတာလဲ”

ပိုးတီက လူကြီးပုံစံဖြင့် စဉ်းစားသလို ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ပါတယ်။
ရွယ်တူဆိုပေမဲ့ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော် က တပည့်ပေါ့။

“အဲဒါတော့ ငါလည်းမသိဘူးကွ။ ဒါပေမဲ့ ငါငယ်ငယ်တုန်းက ရောက်ခဲ့ဖူးတဲ့ နေရာလောက်တော့ သစ်ပင်တွေ မများ ဘူး”

“ဟုတ်လား။ မင်းရောက်ဖူးလား ဘယ်နေရာလဲ”

“ မသိဘူးကွ။ မေမေရောက်ဖူးတာ။ မေ့တော် မေ့နေပြီ။ သွားတုန်းက လယ် ကွင်းတွေ ကို ဖြတ်သွားရတယ်။ အဲဒီ မှာ သစ်ပင်တွေ အများ ကြီးပဲ”

“ဟုတ်လား”

စိတ်ကူးနဲ့ပဲ ကျွန်တော် သွားကြည့်လိုက်တယ်။ နှာခေါင်းထဲမှာ တစ်ခါမှမ ရရှိခဲ့ဘူးတဲ့ သစ်သားရနံ့တွေ ကို ရလိုက်သလိုပါပဲ။

“ငါသွားချင်လိုက်တာကွာ”

ကျွန်တော် အံ့ကြိတ်ရင်းပြောတော့...

“သွားချင်သွားပေါ့ကွ”

ပိုးတီပြောတာတော့ ခပ်လွယ်လွယ်ပါပဲ။

“ဒါပေမဲ့ ငါသွားလိုက်လို့ ငါ့အဖေနဲ့ အမေ ငါ့ကို လာပြန်ခေါ်တာနဲ့ လွဲသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ ပိုးတီရဲ့ တုံ့ပြန်စကားကို မကြားရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တအောင့်ကြာတော့...

“အေးကွ...။ အဲဒါလည်း ဟုတ်တယ်။ ငါအမေလည်း ငါ့ကိုလာပြန်ခေါ်မယ်လို့ ပြောတယ်ကွ။ အဲဒါကို စောင့်နေတာ။ သူပြန်မလာသေးဘူးနဲ့တူတယ်။ ပြန်လာရင်တော့ ငါ့ကိုလာခေါ်မှာ ပါ”

“နိုင်ငံခြား”

နိုင်ငံခြားဆိုတာ ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆက်လည်းမမေးချင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် ဘဝက သိတတ်ချိန်မှစပြီး ဒီကျောင်းဝင်းထဲမှာ ပဲ ကျင်လည်ခဲ့ရတာ ကိုး။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ စွဲမြဲနေတဲ့ အရာတစ်ခုတော့ရှိပါတယ်။ အဲဒါက တစ်နေ့မှာ ဒီလောကကြီးထဲမှာ ရှိတဲ့ ဘယ်သူမျှမမြင်သေးတဲ့ ကောက်ကြောင်းတွေ ကို ကျွန်တော် ဖော်ထုတ်ဦးမှာ ပါ။

ပြီးတော့ ပုံရိပ်တွေ ကို ဖန်တီးဦးမှာ ။

နောက် ရုပ်တုတွေ ကို သွန်းလုပ်အသက်သွင်းဦးမှာ ပါ။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ တော့ ကျွန်တော် က လက်စွပ်လေးကိုကြည့်ပြီး မမြင်ဖူးလိုက်တဲ့ ဖေဖေနဲ့မေမေရဲ့ မျက်နှာကို ပုံဖော်နေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမျှပုံဖော်

လို့မရခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော် အဖေက ဘယ်လိုပုံစံရှိလဲ။ အမေကရော ချောလား၊ ကျွန်တော် နဲ့တူလား တွေ့ မရနိုင်အောင်ပါပဲ။

ဝိုးတီ ကတော့ နိုင်ငံခြားသွားတယ်ဆိုတဲ့ သူ့အမေမာတ်ပုံကိုလွှမ်းရင် ထုတ်ထုတ်ကြည့်တတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မှာ တော့ ထုတ်ကြည့်စရာ ဓာတ်ပုံမရှိ ပါဘူး။ အဲလိုအခါမျိုးမှာ မ ဖြစ်နိုင်မှန်းသိလျက်နဲ့ ကျွန်တော် တောင့်တမိ ပါသေးတယ်။ အဲဒါက ကျွန်တော် ဖေဖေနဲ့မေမေရဲ့ ဓာတ်ပုံကို လိုချင်မိတာပါပဲ။

ပြီးတော့ ထွန်းအောင်ကျော်ဆိုတဲ့ လူကြီး ပြောသွားတဲ့စကားတွေ မှန်များ မှန်နေပြီလားလို့ တွေ့ မိပါတယ်။ ဖေဖေနဲ့မေမေက ကျွန်တော် ကိုမလိုချင်လို့ စွန့်ပယ်သွားခဲ့တယ်ဆိုတာကိုလေ။

အဲဒါဆို ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ် ရမှာ လဲ။

သေချာတာ ကတော့ တကယ်လို့သာ စွန့်ပစ်တာမှန်ရင် ကျွန်တော် ကို လာခေါ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါဆို ကျွန်တော် လုပ်စရာတစ်ခုပဲ ရှိပါတော့တယ်။

အဲဒါက လိုက်ရှာဖို့ပါ။

ဟုတ်ပါတယ်။ သူတို့လာမခေါ်လည်း ကျွန်တော် လိုက်ရှာရင် ရနိုင်တာပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ ဝိုးတဝါးပါပဲ။ သေချာရေရာတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ကျွန်တော် မပြု လုပ်နိုင်သေးပါဘူး။ သို့သော်လည်း စကားတစ်ခွန်း ကတော့ ကျွန်တော် နှလုံးသား ထဲမှာ နေရာတော် တော် ယူလာတယ်။ ပြီးတော့ ထိုစကားကပဲ ကျွန်တော် လောကကြီးထဲကို ထွက် သွားပါလို့ တွန်းလွှတ်နေပါတော့ တယ်။ အဲဒါက...

‘မင်း အခုလက်ရှိနေနေတဲ့ ကျောင်းဝင်းအပြင်ဘက်မှာ တော့ မင်းလိုချင်တဲ့ ရုပ်တုတွေ အများ ကြီးရှိလိမ့်မယ်’ ဆိုတဲ့စကား။ ဟုတ်ပါတယ်။ မွေးကတည်းက မြင် လာတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က ကျွန်တော် ကို ပုံရိပ်သစ်တွေ မပေးနိုင်တော့ပါဘူး။

နောက်နေ့တွေ မှာ တော့ တမိုင့်မိုင့်တတွေ တွေ နဲ့ပဲ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို တိတ်တဆိတ် ချနေမိတော့တယ်။ ကျွန်တော် နှလုံးသားမှာ ကောက်ကြောင်းသစ်တွေ လိုနေပြီ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် မခံစားရသေးတဲ့ အရောင် တွေ ၊ အထိအတွေ့ . တွေ ကိုလည်း တို့ထိချင်လာတယ်။ ဒီထက် ပိုမိုပြည့်စုံနက်ရှိုင်းတဲ့ ရုပ်တုတွေ ဖန်တီးချင်လာတယ်။ အဲလိုဖန်တီးနိုင်တဲ့တစ်နေ့ ကျွန်တော် ပြန်ဆုံစည်းမယ်ဆိုတဲ့ အသိ ကလည်း နှလုံးသားထဲမှာ တဆစ်ဆစ် ခိုင်မာလာတယ်။

ဒီလိုနဲ့ နေ့သစ်တစ်ခုမစခင် မှာ င်ရီဝိုးတဝါး မနက်ခင်းတစ်ခုမှာ တော့ ကျွန်တော် ...

ပုံရိပ်တွေ ခေါ်ဆော်ရာနောက် လိုက်သွားမိပါတော့တယ်။

အဲဒီ နေ့ကဟာ...

ကျွန်တော် နဲ့လောကကြီး ပထမဆုံးအကြိမ် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တဲ့ နေ့ပါပဲ။

XXXX

နေရောင် ခြည်နွေးနွေးရဲ့ လက်ဖြာမှု အောက်မှာ ကျွန်တော် ကျောက်ဆစ်ရုပ် တစ်ခုလို ငြိမ်ကာရပ်နေမိတယ်။ ကျွန်တော် ဘေးမှာ ကားတွေ တဝီဝီဖြတ်သန်းသွား နေကြတယ်။ သူတို့တွေ ရဲ့ တစ်ဖက်မှာ တော့ ကျွန်တော် တစ်မျှော်တစ်ခေါ် မော့ ကြည့်ရတဲ့ အထပ်မြင့် တိုက်တာအဆောက်အအုံကြီးတွေ ပါ။

ကျွန်တော် တစ်သက်မှာ ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ခွင့်ရတဲ့ မြင်ကွင်း ဖြစ်ပေမဲ့ ဒီအရာတွေ အပေါ်မှာ အာရုံမရောက်မိပါဘူး။ အာရုံရောက်နေတာက နေရောင် ပျူ အောက်မှာ ဆေးသုတ်အခြောက်ခံထားတဲ့ သစ်သားရုပ်လေးတစ်ခုပေါ်ကိုပါပဲ။

ခုံတစ်လုံးနဲ့ လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ချထားတာပဲ။

ဆေးသုတ်ထားတဲ့အတွက် ဆေးနံ့ကို အရင်ဆုံး ရှူရှိုက်မိပေမဲ့ အောက်က သစ် သားရဲ့ ရနံ့ကိုတော့ ခဏချင်းပင် ကျွန်တော် ခွဲခြားသိမိလိုက်ပါတယ်။

ဒါ ကျွန်တော် ခံစားဖူးနေကျ သစ်သားရနံ့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျောင်းဝန်းထဲ က သစ်ပင်တွေ မှာ တစ်ခါမျှမရှိဘူးတဲ့ ရနံ့တစ်ခုပါ။ ထူးဆန်းတဲ့ ရနံ့တစ်မျိုးကို အနံ့ခံရှာရှိုက်ရင်း ရုပ်တုလေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေမိတယ်။

မိန်းကလေးပုံ။လက်ကိုအပေါ်မြှောက်ပြီး ရေအိုးရွက်ထားတယ်။ ပြီးတော့အမှု အရာတစ်မျိုးနဲ့ လမ်းလျှောက်နေဟန်ရုပ်တု။ အရွယ်အစားက ကျွန်တော် မှာ ရှိတဲ့အရုပ်သေးသေးလေးတွေ ထက်တော့ တော် တော် ကြီးပါတယ်။ကျွန်တော် လက်တစ်ဆန်လောက် ရှိမယ်ထင်တာပဲ။

အနောက်ဘက်အိမ်ထဲမှာ လည်း ထုရိုက်နေသံ တဒုတ်ဒုတ်ကို ကြားနေ ရတယ်။ အပေါ်ကိုမော့ကြည့်မိတော့ ‘ပန်းပုဆရာကြီး ဦးငွေဆိုင်’ဆိုတဲ့ ဆိုင်း ဘုတ်တပ်ထားတာကို တွေ့ ရလို့ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသွားမိတယ်။

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ‘ပန်းပု’ ဆိုတဲ့စာသားကိုပါ။ ပန်းပုဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ။ အဲဒီ သိချင်မှု နဲ့ပဲ ကျွန်တော် အိမ်ထဲဝင်သွားလိုက်ပါတယ်။ အိမ်ထဲမှာ တဒုတ်ဒုတ်ထုရိုက်သံကိုတော့ ကြားနေရဆဲ။

အိမ်ထဲမှာ လည်း ကျွန်တော် အာရုံကို စူးနစ်ဆွဲခေါ်ထားတဲ့ ရုပ်တုတွေ အ များ ကြီးပါပဲ။ ပြီးတော့ ရုပ်တုမဟုတ်တဲ့ အနွယ်အခက်တွေ ကိုလည်း တွေ့ ရတယ်။ တစ်နေရာမှာ တော့ ကျွန်တော် တို့ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးအရွယ် ဦးလေးကြီး တစ်ယောက် ခုံတစ်လုံးကို မကုန်းမကွထိုင်ရင်း သစ်သားတုံးကြီးတစ်ခုကို တဆတ် ဆတ် ထုရိုက်နေတယ်။

ချွန်ထက်တဲ့အရာရဲ့ ဖဲ့ထွင်မှု ကြောင့် သူ့ရှေ့မှာ ရှိနေတဲ့ သစ်သားတုံးမှာ သစ်စတွေ တဖွားဖွားလွင့်ကျလို့ ကျွန်တော် ရပ်ကြည့်တဲ့ ခဏမှာ ပဲ ထိုဦးလေးကြီးက ကျွန်တော် ကို သတိပြုမိပြီး လှည့်မေးတယ်။

“ကောင်လေး... ဘာလဲ”

ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းပြရင်း...

“ဟို...ဦးလေးအရပ်လုပ်တာကို ကြည့်ချင်လို့”

ဦးလေးကြီးက ကျွန်တော် ကို သေချာကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ အနီးရောက် လာတဲ့ ကျွန်တော် ခေါင်းကိုပွတ်ပြီး ရယ်တယ်။

“အရပ်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွ။ ပန်းပုထုတာပါ”

“ပန်းပု...”

ကျွန်တော် တိုးတိုးလေး ရေရွတ်မိတော့...

“ဟုတ်တယ်ကွ။ ဒီလို သစ်သားနဲ့ အရပ်တွေ လုပ်တာကို ပန်းပုလို့ခေါ်တယ်။ ပန်းပုထုတဲ့လူတွေ ကိုတော့ ပန်းပုဆရာပေါ့”

“ဒါဆို ဦးလေးက ပန်းပုဆရာပေါ့”

“အေးပေါ့ကွ”

“ကျွန်တော် လည်း ပန်းပုဆရာပဲ”

“ဟေ...”

ထိုဦးလေးကြီး အံ့ဩသွားပုံရပါတယ်။ နောက် ကျွန်တော် ကို ခပ်ပြုံး ပြုံး ကြည့်ရင်း...

“မင်းက ပန်းပုဆရာ။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဦးလေးပဲ အရပ်တွေ လုပ်တဲ့လူက ပန်းပုဆရာဆို”

“အေးလေ...”

“ဒီမှာ ကြည့်ပါလား။ ကျွန်တော် လည်း အရပ်တွေ ကို လုပ်ထားတာအများ ကြီးပဲ။ ဦးလေးထက်တောင် များ ဦးမယ်”

ပြောရင်း ကျွန်တော် အင်္ကျီအိတ်ထဲက အရပ်သေးသေးလေးတွေ ကို ထုတ်

ပြတော့ ဦးလေးကြီးက မယုံသင်္ကာဟန်နဲ့ အရပ်တစ်ခုကို ယူကြည့်တယ်။ အကြာ ကြီးပါပဲ။
ပြီးတော့ တစ်ခါက ကျွန်တော် တို့ကျောင်းကိုရောက်လာတဲ့ ဦးထွန်းအောင် ကျော်ရဲ့ မျက်နှာကို
တဖြည်းဖြည်း အံ့သြဟန်တို့ ကြီးစိုးလာတယ်။ ကြည့်နေရင်းနဲ့ တအောင့်ကြာတော့...

“ဒါ မင်းလုပ်ထားတာ ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီမှာ ကျွန်တော် လက်ကို ကြည့်ပါလား။ ဓားရှထားတဲ့အ ရာတွေ ”

ရှရာ၊ ခြစ်ရာတွေ နဲ့။ အမာရွတ်တက်နေတဲ့ ကျွန်တော် လက်ကို ကိုင်ကြည့် ရင်း
ဦးလေးကြီး တော် တော် အံ့သြ သွားပါတယ်။ ပြီးတော့ မယုံနိုင်လည်း ဖြစ်သွားပုံ ရတယ်။
အဲဒီ နောက်တော့ ဘာမျှမပြောတော့ပါဘူး။ သူ့အလုပ်ပဲဆက်လုပ် နေတယ်။ ကျွန်တော်
ကလည်း သူပန်းပုထုနေတဲ့ဘေးမှာ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ရင်း ကြည့်နေမိတယ်။ အကြာကြီးပါ။

ဦးလေးကြီးလက်မှာ ကိုင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ကို ဘာတွေ မှန်းကျွန်တော်
မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် လို ဓားနဲ့ထွင်းတာထက်စာရင် အများ ကြီးမြန် ဆန်တာတော့
သေချာပါတယ်။ ဦးလေးကြီးဘေးမှာ လည်း အဲလိုပစ္စည်းတွေ အများ ကြီးပဲ။
ကြည့်ကောင်းကောင်းနဲ့ ကြည့်နေလိုက်မိတာ ဘယ်လောက်ကြာ သွားတယ်မသိဘူး။

ဦးလေးကြီးက ရပ်တုတ်ထားတဲ့ ဆုံလည်းခုံကို တစ်ပတ်ပြည့်အောင် လှည့်ကာ
မျက်မှန်ကိုချွတ်တော့ နဖူးမှာ ချွေးတွေ သီးနေပါပြီ။ ပခုံးပေါ်တင်ထားတဲ့ သဘက်နဲ့
တစ်ချက်သုတ်ပြီးတော့မှ ကျွန်တော် ရှိနေတာကို အမှတ်ရသွားသလိုမျိုး။

“ကောင်လေး... မပြန်သေးဘူးလားကွ”

ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်တော့ ဘာမျှမပြောပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ထိုင်နေရာ
ခုံပုလေးကထပြီး ကုလားထိုင်ပေါ် ပြောင်းထိုင်တယ်။ အနားယူတာလို့ ကျွန်တော် ထင်မိပြီ။
တအောင့်ကြာတော့ ဦးလေးကြီးမျက်လုံးမှိတ်ဆင်း သွားပါတယ်။

ဒီတော့မှ ကျွန်တော် ကိုယ်တွယ်ကြည့်ချင်တဲ့ ဝက်အူလှည့်လိုလို လက်ကိုင်ပါပြီး
အသွားထက်တဲ့ သံပြားထူတွေ ၊ လခြမ်းကွေးသဏ္ဌာန်သံပြားတွေ ၊ နောက် ရေတလျှောက် ‘v’

ပုံစံ သံချောင်းလေးတွေ ကို ကိုင်ကြည့်လိုက်မိတော့...

“အဲဒါ ဆောက်လို့ ခေါ်တယ်ကွ”

အသံကြားလို့ လန့်သွားမိပေမဲ့ ကျွန်တော် လက်ထဲက ပစ္စည်းတွေ ကို ပြန်မချမိပါဘူး။ ဘာ ဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ကျွန်တော် မှာ မရှိဖူးတဲ့ မောင်နှမတစ်ယောက် ရလိုက်သလို ခံစားတွယ်တာမိသွားလို့ပါ။ ကျွန်တော် တယုတယကို တွယ်ရင်းနဲ့ပဲ ခုနဦးလေးကြီးလို သစ်သားမှာ ထွင်းထုချင်စိတ်တွေ အဖွားဖွားပေါ် လာရတယ်။

ပြီးတော့ ရှေ့မှ ထွင်းထုလက်စရပ်ပုံကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရမိသွားလေရဲ့ ။

အဲဒါက...

မမြင်လိုက်ရတဲ့ မိဘတွေ ကို သတိရလေတိုင်း ကျွန်တော် လှီးခြစ်ထားတဲ့ ‘စွန့်ပစ်သွားတဲ့မေမေ’ ဆိုသော သစ်သားရုပ်လေးကိုပါ။

XXXX

“ကောင်လေး... မပြန်သေးဘူးလားကွ။ မိုးချုပ်တော့မယ်။

ဦးလေးကြီးက ပြန်ကျနေတဲ့ပစ္စည်းတွေ ကို လိုက်သိမ်းရင်း ပြောပါတယ်။ ခေါင်းယမ်းတာကလွဲပြီး ကျွန်တော် မှာ ပြောစရာစကား မရှိပါဘူး။ ထို့အတွက်ကြောင့် ...

“မင်းမိဘတွေ စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်။ သွား... ပြန်တော့”

ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းမြဲ ယမ်းလျက်ပါပဲ။ သူ့ရဲ့ အလုပ်ခန်းလေးထဲမှာ အချိန်အကြာကြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေမိတဲ့ ကျွန်တော် ကို ဦးလေးကြီးက ပြန်စေချင် နေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မှာ ပြန်စရာမရှိပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် ...

“ကျွန်တော် ဘယ်ကိုပြန်ရမှန်း မသိဘူး”

ဟေ...”

ကျွန်တော် စကားကြောင့် ဦးလေးကြီးက မျက်မှန်အောက်က မျက်လုံးတွေ နဲ့ မျက်မှောင့်ကြုတ်ပြီး ကြည့်တယ်။

“မင်း ဘယ်ကလာတာလဲ”

“မိဘမဲ့ကလေး ထိန်းသိမ်းရေး ကျောင်းက”

ကျွန်တော် နာမည် ပြောပြတော့ ဦးလေးကြီးက အကြာကြီးငြိမ်ပြီး စဉ်းစားတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်ပါတယ်။ ကျွန်တော် လိမ် ပြောတာ ဟုတ်မဟုတ် ဝေခွဲနေပုံပါပဲ။

“မင်းပြန်မလာရင် သူတို့ မင်းကို လိုက်ရှာကြမှာ ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ရှာကြမှာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ပြန်မသွားချင်တော့ဘူး”

“ဟ... မသွားတော့ မင်းက ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ”

“ကျွန်တော် ဦးလေးနဲ့နေပြီး ဒီလိုအရပ်တွေ လုပ်ချင်တယ်”

ထိုစကားက ဦးလေးကြီးကို တော် တော် ချောက်ချားသွားစေခဲ့ပါတယ်။
ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားပြီး...

“ဟာ... မ ဖြစ်ဘူး၊ မ ဖြစ်ဘူး။ မင်းပြန်တော့... မင်းပြန်တော့”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော် လက်ကိုဆွဲပြီး အိမ်အပြင်ဘက်ကိုခေါ်ထုတ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ကို အပြင်မှာ ထားခဲ့ပြီး အိမ်တံခါးကြီးကိုပိတ်ပစ် လိုက်လေရဲ့

။

“ဝုန်း...”

ဗိုက်က တချုတ်ချုတ်ဆာနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် နေနိုင်သေးပါတယ်။
ဖြတ်သွားဖြတ်လာတွေ ကျွန်တော် ကို ကလေးလေး တစ်ယောက် ဗိုက်ဆာနေတာကို သတိမထားမိကြပေမဲ့ အိမ်ထဲက ဦးလေးကြီး ကတော့ ရိပ်မိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်

သိတယ်။

ကျွန်တော် လည်း ‘ပန်းပုဆရာကြီး ဦးငွေဆိုင်’ ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ရှေ့တည့်တည့်မှ နည်းနည်း လေးမျှ မရွေ့သေးသလို အိမ်ထဲမှ ဦးလေးကြီးကလည်း ကျွန်တော် ရှိနေတယ်ဆိုတာကို နည်းနည်း လေးမျှ သတိမထားမိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာ ဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ အိမ်ဘေးမှန်တံခါးထဲက ကျွန်တော့်ကို ခဏခဏ ရပ်ကြည့်အကဲခတ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ရိပ်မိနေလို့ပါ။

ခြေထောက်တွေ တဆစ်ဆစ်နာလာပေမဲ့ကျွန်တော် မ ဖြစ်မနေ မတ်တတ် ရပ်လို့ထားတယ်။ အခုဆို ကျွန်တော် မတ်တတ်ရပ်နေတာ သုံးနာရီကျော် သွားပါပြီ။ သဘာဝအလင်းရောင် နေရာမှာ မိခင်ချင်း၊ မီးလုံးတွေ နဲ့ ဝါကျင်ကျင်အလင်းရောင် တွေ က မင်းမူလာနေပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်စ ထက်စမော င်မိုက်လာတယ်။

ကျွန်တော် ကတော့ ရပ်နေပါပဲ။ လမ်းဘေးမီးတိုင်ရဲ့ အလင်းရောင် က ကျွန်တော့် ပေါ်ထိုးကျ ပေးနေလို့ အင်္ဂတေရောင် ကြမ်းခင်းပေါ်မှာ ကျွန်တော့် အရိပ်က လဲလျောင်းနေတယ်။ ထိုအရိပ်လေး ကို ငေးကြည့်ရင်းနဲ့ပဲ ကောက်ကြောင်းအချို့ကိုစိတ်ထဲမှာ ရေး ခြစ် ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ အကြာကြီး မဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်ကို သေးကျုံ့ပစ်ရလောက်အောင် တငွေ့ငွေ့အေးလာလို့ပါ။ အပေါ်အင်္ကျီခေါင်းစွတ်လေးကိုစောင်းပြီး လက်ဝါးနှစ် ဖက်ကို ခဏခဏ ပွတ်နေမိတယ်။ ကျွန်တော် ရပ်နေရာ ပလက်ဖောင်းမှာ တော့ လူတွေ ... လူတွေ ဦးတည်ရာအမျိုးမျိုးကို သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာ နေရာအိမ်နဲ့၊ မိသားစုနဲ့ အသိုက်အမြုံနဲ့ပါ။

ကျွန်တော် ကတော့ ခိုကိုးရာမဲ့ တစ်ကောင် ပေါ့။ အခုအချိန်မှာ ကျွန်တော် လုပ်ချင်နေတာ က ကျွန်တော့် စိတ်ကို တနည်းနည်း နဲ့ ဖွင့်ချလိုက်ချင်စိတ်ပါ။ ဒီအခါမှာ တော့ ကျွန်တော့် လက်ရာ ရပ်တုတွေ မှာ အချိုးအစားကျနလှပမှု ဆိုတာထက် အထီးကျန်အားငယ်စိတ်ကို ပရိသတ်ကြီး ခံစား ရပါလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် လိုပဲ

အထီးကျန်ဆန်မှု ကို သူတို့ ခံစားလိုက်ရမယ်။ နောက် ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းသလို သူတို့ လိုက်ဝမ်းနည်းရမယ်။

ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ အနုပညာဆိုတာ လူတစ်ဦးနဲ့တစ်ဦးကို စိတ်ဓာတ်ချင်း ဆက်သွယ် ပေးတဲ့ အနူးညံ့ဆုံး ကြားခံပစ္စည်းဆိုတာကိုပေါ့။

ငုတ်တုတ်ပြန်ထိုင်ရင်း နူးနှစ် ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းပိုက်ထားမိတယ်။ အအေးဒဏ်က ကျွန် တော် ခံနိုင်ရည်ကို တစ်စထက်တစ်စ ဖြိုခွင်းလာပါပြီ။ ခြေထောက်တွေ ထုံပြီး အားနဲ့ပိုင်ထားရလို့ လက်မောင်းတွေ ကျင်လာတယ်။ ကျွန်တော် မြင်ကွင်းမှာ လည်း လူတွေ တစ်စထက်တစ်စ နည်းပါး လာပါပြီ။

အအေးဒဏ်ကို အန်တုနိုင်တဲ့ ကျွန်တော် စွမ်းအားတွေ လည်း တစ်စထက်တစ်စ ယုတ် လျော့လာသလိုပဲ။ ဒီအတိုင်းသာ ဆက်သွားရင် မကြာခင်အချိန်အတွင်း မှာ ကျွန်တော် လဲကျသွား မှာ ပါ။

ထိုအချိန်မှာ ပဲ ကျွန်တော် စောင့်ဆိုင်းနေတဲ့ တံခါးကြီးနှစ် ချပ်က မြို့ တစ်မြို့ ရဲ့ ပင်မတံခါး ကြီးလို တကျီကျီမြည်း ရင်း ပွင့်သွားတယ်။ ဖော်မပြနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသာစိတ်တွေ နဲ့ ကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက်မိတာ...

“လာ...ကောင်လေး.... အထဲဝင်တော့”

အားငယ်စိတ်တွေ လွင့်ပျောက်၊ အထီးကျန်ဆန် ဝမ်းနည်းမှု တွေ တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာရင်း အိမ်ထဲကို အလျင်စလို ပြေးဝင်သွားလိုက်တော့...

မီးလင်းဖိုတစ်ဖိုရဲ့ အနွေးဓာတ်က ကျွန်တော် ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဆီးကြို နေလေရဲ့ ။

xxxxx

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်တော် ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးဟာ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါတယ်။ မိဘမဲ့ကလေး ထိန်း သိမ်းရေး ကျောင်းက ဆွေမရှိ၊ မျိုးမရှိ၊ လာရောက်ကြည့်ရှုသူမရှိ

ဘဝကနေ မိသားစုတစ်ခု ရလာခဲ့ တယ်။ အဖေ၊ အမေ မောင်နှမတွေ နဲ့
သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းမဟုတ်ပေမဲ့ ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ပျော်တယ်။

ကျွန်တော် မခံစားရသေးတဲ့ သစ်သားရနံ့ပေါင်းများစွာ ကို ရှုရှိုက်ရင်း
ကျွန်တော် ဖန်တီးချင် တဲ့ ရုပ်တုတွေ ကို ဦးလေးငွေဆီက စနစ်တကျ သင်ယူတည်ဆောက်ရင်း
အသားကျလာပါပြီ။

အချိန်တစ်ခုကို ဖြတ်သန်းကျော်လွန်တာနဲ့အမျှ ကျွန်တော် အသက်အရွယ်နဲ့
ကိုယ်ရည် ကိုယ်သွေးကိုလည်း ကျွန်တော် ဖန်တီးနေကျ ရုပ်တုလေးတွေ လို ပထမအရိုင်းတုံး။
ပြီးတော့ အကြမ်းထည်။ နောက် ရုပ်လုံးပေါ်ပြီး အချောကိုင်အဆင့်ရောက်အောင်
တဖြည်းဖြည်း ဖြတ်ကူး လာတယ်။

ဘယ်လိုပဲ ဖြတ်သန်းရာ ပတ်ဝန်းကျင်တွေ နှစ် တွေ ပြောင်းလဲသွားပေမဲ့
ပြောင်းလဲမသွားမ သွားတဲ့ အရာတစ်ခု ကတော့ ကျွန်တော် ရင်ထဲမှာ ယနေ့တိုင်
ရှိနေပါသေးတယ်။

အဲဒါက ကျွန်တော် အဖေနဲ့အမေကို ရှာဖို့ပါပဲ။

XXXXXX